

VALOAREA KURZIILOR DIN ORIENTUL MIJLOCIU

Claudiu CURTA

Facultatea de Științe Socio-Umane,

Departamentul de Științe Politice, Relații Internaționale și Studii Europene

Masterat: Diplomația Apărării

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Abstract: *The civil war in Syria has opened unprecedented opportunities for the Kurdish nationalist movement and it seems that these opportunities have not been wasted. Despite the increasing international support and legitimacy for the Kurdish cause over the last year, after the Kobane victory, the future of the Rojava project is still fragile. This paper analyzes the development of Syrian Kurdish politics during the last few years in the context of the Syrian war.*

Keywords: Kurds, Kurdistan, Kobane, Rojava, nationalism, autonomy, PYD, PKK, KRG, YPD,

Instaurarea autonomiei de facto în zonele majoritare kurde din Siria a transformat populația kurdă în actori cheie ai conflictului din Siria. Din acel moment conexiunea dintre conflictul din Siria și politicile kurzilor din Turcia și Irak a crescut considerabil, după cum s-a putut observa cel mai evident în timpul asediului orașului sirian Kobane. Această lucrare urmărește să evalueze impactul acestui război asupra kurzilor din Siria și din întreaga regiune, atât cu privire la dinamica politicilor existente actual cât și a trendurilor pe termen lung. Zone specifice de interes includ implicațiile războiului asupra politicilor kurde în Siria, dar și complexitatea legăturilor dintre mișcările politice kurde și puterile din regiune. Lucrarea dezbate de asemenea impactul războiului asupra politicilor domestice din Siria, și implicațiile asupra politicilor externe.

Încă de la apariția statelor moderne Turcia, Siria și Irak acum aproape 100 de ani, populațiile kurde din fiecare dintre cele 3 state s-au luptat – în fața unei discriminări etnice la scară largă – pentru drepturi egale de cetățenie și exprimare.

Pentru cea mai mare parte a perioadei astfel de eforturi au fost total fără succes, dar înființarea Guvernului Regional Kurdistanian (GRK) în Irak, ce guvernează Kurdistanul Irakian (KRI) – o regiune autonomă în nordul Irakului – și o apropiere limitată între statul turc și populația kurdă de pe teritoriul său din anii 2000 au dat naștere unui sentiment de oportunitate fără precedent pentru cei 35 de milioane de kurzi din regiune.

Acest sentiment a cunoscut o intensificare spre sfârșitul anului 2013, când războiul civil din Siria are ca urmare apariția Kurdistanului de Vest sau Rojava cu o administrație autonomă. În întreaga regiune, kurzii par să simtă că a sosit momentul lor.

Reprezentanții kurzilor sirieni și grupurile din opoziție au viziuni divergente asupra naturii drepturilor kurzilor în Siria post-conflict. Această chestiune cheie previne includerea

cererilor kurzilor în programul Coaliției Naționale Siriene și a altor grupuri siriene din opoziție.

Mișcarea kurdă din Siria este ea însăși puternic divizată, iar aceste împărțiri sunt exacerbate de influențele actorilor statali și a influențelor kurde din afara Siriei.

Legitimitatea partidului politic kurd sirian dominant, Partidul Uniunii Democratice (PYD), este pusă la îndoială de alte partide kurde din Siria și din exterior. Este de asemenea contestat de opoziția siriană și de către statele vecine.

Mai mult decât atât, PYD și proiectul Rojava trebuie înțelese în contextul politicilor kurde trans-statale, a factorilor cheie cum ar fi influențele Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK)¹, partid ce își are sediul pe teritoriul Turciei, și tensiunea dintre aceștia și KRG în Irak.

Dintre partidele kurde din Kurdistanul Irakian, PKK se asociază cu Uniunea Patriotică a Kurdistanului (PUK). Cu toate acestea Partidul Democratic al Kurdistanului (KDP) controlează cele mai importante poziții din interiorul KRG, iar rivalitatea istorică dintre acesta și PKK este principala sursă a tensiunilor de pe teritoriul Rojavei din ultimii trei ani.

O altă consecință a războiului sirian asupra kurzilor a fost perturbarea cauzată de grupurile jihadiste, atât din Siria cât și din Irak, în special de către Statul Islamic din Siria și Irak (ISIS), întrucât ofensiva acestora împotriva kurzilor a cerut un răspuns de ordin militar.

Forțele KRG au avut dificultăți inițial în fața avansului ISIS, însă au recuperat între timp. Forțele kurde din Siria s-au luptat cu jihadiștii încă din 2012, cel mai notabil eveniment fiind asediul asupra orașului Kobane.

Impactul ISIS se extinde dincolo de sfera militară întrucât apariția acestora a dus la slăbirea unor alianțe dar și a unor divergențe existente anterior în comunitatea kurdă.

Paradoxal, acest fapt a dat un impuls cooperării dintre mișcările kurde din Irak, Siria și Turcia – consolidând poziția și impactul kurzilor în politicile regionale.²

În același timp, prezența ISIS a aliniat și apropiat interesele grupurilor kurde cu cele ale guvernelor regionale și internaționale.

Actorii politicii kurde

Partidul Uniunii Democratice (PYD) este partidul politic dominant al kurzilor din Siria, acesta administrează regiunea Rojava.

Ideologia partidului este strâns legată de cea a PKK, deși neagă că ar fi o ramură a acestuia. Această organizație are în componența sa un grup de miliții, denumite Unitățile de Protecție Populară (YPG).

Consiliul Național Kurd (KNC) este o organizație de tip umbrelă, cu sediul în Erbil, și este formată din partidele kurde siriene care au legături de natură ideologică cu KDP și PUK din Irak. Aceasta nu include PYD.

¹ PKK, fondat în 1978, a început un conflict armat împotriva statului turc în 1984. Ideologia partidului combină elemente naționaliste kurde, socialiste dar și elemente marxiste și leniniste. În prezent își formulează cererile printr-un proiect politic radical-democratic și militează pentru ca, 'autonomia democratică' să reprezinte cadrul în care cererile kurde să fie îndeplinite în interiorul granițelor statale. Un acord de încetare a focului a intrat în vigoare începând cu 2013, iar dialogul pentru negocierea unei soluții este în desfășurare. Cu toate acestea relațiile rămân tensionate. Gunes. Cengiz, *Mișcarea Națională Kurdă în Turcia: De la protest la rezistență*, Londra: Routledge, 2012, pp. 15-21.

² Gunter. Michael, Ahmed. Mohammed, *The Kurdish Spring: Geopolitical Changes and the Kurds*, Costa Mesa: Mazda Publishers, 2013, pp. 11-26.

Guvernul Regional Kurdistanian (KRG) este administrația, formată în 1992 și recunoscută oficial în 2005, ce guvernează regiunea semi-autonomă a Kurdistanului Irakian (KRI).

Partidul Muncitorilor din Kurdistan (PKK) este o organizație militantă, formată în 1978, și reprezintă gruparea kurdă dominantă din Turcia.

Partidul Democratic al Kurdistanului (KDP) este partidul kurd din Irak ce controlează cele mai importante poziții în cadrul KRG și care are o rivalitate de lungă durată cu PKK.

Apariția regiunii Rojava

Revolta din Siria din 2011 și războiul civil ce a urmat au creat condițiile pentru o schimbare majoră în politica și societatea kurdă din Siria. Majoritatea partidelor politice kurde își au originea în Partidul Kurdistanian Democratic din Siria – primul partid naționalist kurd – ce a fost fondat în 1957.

Aceste partide au fost întotdeauna în ilegalitate și au fost nevoite să lupte pentru a se putea mobiliza.

Subminate de represiunea statală dar și de fricțiuni interne, acestea și-au limitat activitățile la sfera culturală.¹

Siria a oferit sanctuar pentru PKK în anii 1990, iar numărul de kurzi sirieni care s-au alăturat acestei organizații a crescut considerabil în această perioadă.

După expulzarea PKK-ului din Siria în 1998, foștii membri ai partidului au fondat PYD în Siria în 2003. PYD este membru al Uniunii Comunităților Kurde (KCK), o organizație de tip umbrelă pentru grupurile ce susțin ideologia și obiectivele PKK.

La izbucnirea revoltei din Siria, PYD era unul dintre numeroșii jucători de pe scena politică a Siriei kurde. Cu toate acestea, progresul acestuia în perioada imediat următoare, prin exploatarea circumstanțelor războiului a fost remarcabilă.

Printre factorii specifici care au stat în spatele progresului PYD se numără disciplina, organizarea și planuirea strategică ce îi diferențiază de celelalte partide kurde care au sfârșit prin a se fracționa.

Legătura cu PKK i-a oferit de asemenea o ideologie distinctă dar și acces la antrenament, experiență, luptători și arme.

Până în vara anului 2012, în timp ce Siria cunoștea o segregare între diferite facțiuni militante, PYD a acționat decisiv pentru obținerea controlului asupra a trei bucăți de teritoriu, unde populația kurdă era majoritară, în partea nordică a țării: Jazira, Kobane și Afrin.²

Până la sfârșitul anului 2013/ începutul anului 2014, PYD a transformat aceste teritorii în cantoane cu administrație locală sub denumirea colectivă Rojava („Vest”) pentru a reprezenta Kurdistanul de Vest și a organizat inclusiv alegeri în cadrul adunărilor locale.

Deși PYD își accentuează dedicația pentru pluralism politic și înțelegeri cu alte partide kurde, este evident ca Rojava este un experiment al PYD în guvernarea autonomă.

O altă evoluție semnificativă este reprezentată de segregarea tot mai accentuată în cadrul mișcării kurde din Siria dintre PYD și numeroasele partide ce au aparținut de generația

¹ Allsopp, Harriet, *The Kurds of Syria: Political Parties and Identity in the Middle East*, Londra: I.B. Tauris, 2014, pp. 5-24.

² *Flight of Icarus? The PYD's Precarious Rise in Syria*, International Crisis Group Middle East Report No 151, May 2014, pp. 3-12.

1957, dintre acestea majoritatea au aderat la KNC în 2011 când nevoia unui răspuns coerent la revolta aflată în desfășurare i-a determinat să se alieze.

Schisma partidelor vechi, eșecul lor de a se adapta și legitimitatea populară în scădere, în combinație cu efectele asertivității și unilateralismului PYD-ului au transformat aceste partide în actori mai puțin importanți pe scena politică a regiunii.¹

Pentru cea mai mare parte a ultimilor patru ani, relațiile dintre mișcările politice kurde din Siria au rămas tensionate, în ciuda negocierilor repetate și a înțelegerilor de împărțire a puterii dintre PYD și partidele membre KNC.

Membrii KNC, precum și alți observatori, reclamă intimidarea și hărțuirile practicate de PYD, și au construit o listă lungă de presupuse acțiuni autoritare și abuzuri de putere.²

PYD respinge majoritatea acestor acuzații. Semnarea înțelegerii Duhok în octombrie 2014 marchează progresul pentru o cooperare mai bună, urmând ca aceasta să fie implementată.

Evoluția PYD-ului a fost susținută și de un consimțământ tacit din partea regimului sirian, care a permis PYD să preia controlul în cele trei regiuni fără să opună rezistență și continuă să plătească salariile funcționarilor publici din regiunile administrate de PYD.

Regimul Assad și PYD nu sunt aliați naturali, dar contextul războiului și faptul că împart dușmani comuni – atât grupurile jihadiste cât și Turcia – au condus la un acord momentan, în ciuda tensiunilor existente. După cum Saleh Muslim, copreședintele PYD, a explicat: „PYD face parte din revoluția siriană, dar nu este pregătit să fie folosit pe post de soldați.”³

Rojava reprezintă prima încercare pentru un guvern bazat pe conceptul politic de confederație democratică – sau autonomie democratică – susținut de Abdullah Öcalan⁴ și de PKK.

Aceasta urmărește o transformare fundamentală a statului și o democratizare a societății, cu drepturi egale pentru femei și minorități și o separare între religie și stat.

Kurzii din Turcia, Irak și Iran urmăresc cu interes progresul administrației Rojava, succesul sau eșecul acesteia reprezintă un interes major, în special pentru kurzii din Turcia, având în vedere că proiectul se bazează pe ideile lui Öcalan.

Proeminența rolurilor deținute de femei în administrația PYD, ca luptători, administratori și politicieni – o abordare atât de diferită de cea a jihadiștilor – a atras de asemenea atenția internațională.

Proiectul Rojava rămâne fragil dar indiferent de ce îi rezervă viitorul, simpla lui creație a alterat fundamental parcursul naționalismului kurd.

Prinși într-un mediu atât de ostil și periculos, kurzii – chiar și cei care nu susțin PYD – nu au altă alternativă decât să își creeze un guvern propriu ca o măsură de a-și proteja securitatea.

Există o schimbare de poziții în marea masă politică kurdă printr-o creștere a suportului oferit de partidele kurde pentru autonomia sau statusul federal al Rojavei.

¹ Allsopp. Harriet, „The Kurdish Autonomy Bid in Syria: Challenges and Reactions,” in Gunter. Michael, Ahmed. Mohammed, *The Kurdish Spring: Geopolitical Changes and the Kurds*, Costa Mesa: Mazda Publishers, 2013, pp. 45-57.

² *Under Kurdish Rule: Abuses in PYD-run Enclaves in Syria*, Human Rights Watch, June 2014.

³ Interviu realizat de Cengiz Gunes cu Saleh Muslim, 3 decembrie 2012, Londra.

⁴ Abdullah Öcalan, *Democratic Confederalism*, London: Transmedia, 2011, p. 14.

Ca rezultat, dedicarea poporului către acest proiect devine tot mai puternic - în cazul unui atac asupra regiunii, devine evident faptul că YPG va avea parte de întreg suportul populației kurde în apărarea Rojavei.

Semnificațiile Kobane

Un alt efect al războiului este constituit de militarizarea luptei kurzilor din Siria. Anterior, kurzii nu au utilizat arme pentru suportul cauzei lor în Siria.

În 2012, Saleh Muslim a declarat: „Zonele kurde sunt în continuare pașnice; PYD este în control și nu va permite accesul la arme.”¹

Pe măsură ce s-a dezvoltat instabilitatea în nordul Siriei - o înmulțire a luptelor ce au implicat regimul Assad, Armata de Eliberare a Siriei (FSA) și grupurile jihadiste – YPG a început să se implice militar pentru protejarea orașelor și satelor kurde.

YPG și FSA au interese comune împotriva jihadiștilor și sunt ambele inamici vechi ai regimului Ba’athist, dar cu toate acestea rămân suspicioase una față de cealaltă. Cele două grupări au avut momente când au colaborat dar și când s-au ciocnit militar, în funcție de circumstanțele locale și de dinamica extinsă a războiului.

În prezent, numărul luptătorilor YPG este estimat la aproximativ 50.000.²

Din ce în ce mai mult, principalii adversari ai YPG sunt grupurile jihadiste – cel mai notabil ISIS. Islamiștii îi văd pe kurzi atât ca dușmani ideologici dar și ca rivali pentru controlul teritorial și al resurselor.

Succesul jihadiștilor în a amenința siguranța kurzilor a împins tot mai mulți sirieni kurzi să susțină PYD, ceea ce nu oferă doar securitate dar și acces la servicii și angajări.

Suportul pentru miliția YPG este probabil chiar mai crescut decât cel pentru PYD, pentru că aceasta asigură singura protecția viabilă pentru kurzii din nordul Siriei. Mai mult decât atât, succesul YPD în apărarea orașului Kobane i-a consolidat legitimitatea.

La sfârșitul anului 2014, orașul kurd Kobane, aflat pe granița Turcia – Siria, a ocupat poziția centrală a conflictului din Siria.

Forțele ISIS au încercuit și apoi și-au intensificat atacurile asupra orașului Kobane, iar rezistența kurdă nu a reușit să prevină intrarea ISIS în oraș.

Situația părea disperată pentru defensivă, cu predicții ce anunțau căderea orașului și masacrarea supraviețuitorilor în absența unei intervenții internaționale.

Atacurile aeriene din partea forțelor SUA împotriva pozițiilor ISIS din jurul Kobane-ului și sosirea luptătorilor *peshmerga* (forțele militare ale KRI) au schimbat balanța asediului împotriva ISIS.

În tot acest timp, YPG și-a continuat acțiunile de apărare prin întregul oraș, iar pe 27 ianuarie 2015 a declarat că forțele ISIS au fost expulzate în totalitate.

Cooperarea dintre SUA, *peshmerga* Kurdistanului irakian și YPG a constituit un moment extrem de important, însemnând susținere kurdă regională dar și internațională pentru PYD/YPD.

Această desfășurare de evenimente, fără precedent, au oferit un impuls major PYD-ului în ceea ce privește legitimitatea și statutul geopolitic al proiectului Rojava.

¹ Interviu realizat de Cengiz Gunes cu Saleh Muslim, 3 decembrie 2012, Londra.

² Interviu realizat de Cengiz Gunes cu Saleh Muslim, 11 Septembrie 2014, Londra.

Alder Xelil, un membru din fruntea Mișcării Societății Democratice a Kurdistanului de Vest (TEV-DEM), a declarat: „Kobane a devenit Stalingrad. În același sens în care Stalingrad a schimbat balanța puterii în cel de-Al Doilea Război Mondial... și Kobane joacă acum acel rol. Din acest motiv este un punct strategic. Din acest motiv a devenit o luptă pentru onoare pentru Kurdistan. [...] Luptăm împotriva terorii pentru întreaga lume și pentru toți oamenii. Toată lumea ar trebui să ne ajute în acest război. Suntem cea mai de succes forță de apărare împotriva terorismului, asta se poate spune despre kurzi.”¹

Succesul apărării Kobane-ului a fost extrem de importantă pentru kurzii din Siria. Asediul a creat un narativ cu niște ingrediente foarte potente: sute de refugiați kurzi fugind din oraș; o apărare eroică de 133 de zile de către forțele kurde înarmate cu armament ușor, împotriva trupelor ISIS, neînvinse până în acel moment, înarmate cu armament greu; martiriul luptătorilor kurzi, inclusiv femei; refuzul statului turc de a oferi ajutor de peste graniță; kurzii de pe partea turcă a graniței adunându-se pentru a urmări cu disperare apărarea orașului; apariția convoaielor de peshmerga din KRI cu armament greu; iar apoi întoarcerea balanței împotriva ISIS, ducând la expulzarea acestora din oraș. Indiferent de pierderi și de devastarea produsă, valoarea strategică a orașului sau viitorul progres al luptei YPG împotriva ISIS, Kobane va rămâne în istorie ca o faimoasă victorie kurdă de o valoare simbolică imensă.

Cel mai important poate, este potențialul acestei victorii de a avea un impact asupra unității populațiilor kurde din Siria și mai departe.

Până în prezent, kurzii din Siria au avut o istorie mai săracă în ceea ce privește mobilizarea naționalistă comparativ cu Turcia, Irak și Iran.

Mișcării i-au lipsit simboluri puternice ai propriei lupte – nu a avut genocidul de la Halabja sau Republica Mahabad. Ei bine, acum are Kobane.

Mai mult decât atât, majoritatea evenimentelor din istoria luptei naționaliste kurde au fost eșecuri tragice, dar apărarea orașului Kobane este o victorie rară.

Este neobișnuit ca o desfășurare de evenimente în Kurdistanul Sirian să aibă un impact atât de puternic asupra sentimentelor kurzilor din alte state (o excepție fiind revolta din 2004), dar apărarea orașului Kobane și a așezării Rojava sunt semnificative pentru kurzii de peste tot.

Orașul a fost descris ca „un castel de rezistență pentru toate cele patru părți ale Kurdistanului” iar kurzii din întreaga regiune au sărbătorit recuperarea lui în ianuarie 2015.²

Recuperarea Kobane-ului a dat forțelor kurde un impuls și motivație, ceea ce le-a permis să facă noi progrese împotriva ISIS în satele din împrejurimea Kobane-ului și în Jazira.

Ecourile rezistenței kurde

Pe scena largă internațională, efectele succesului rezistenței forțelor kurde din Kobane se transpun într-o simpatie în creștere pentru cauza acestora.

Statele Unite și aliații acestora încep să accepte faptul că PYD și forțele kurde nu pot fi excluse din campania împotriva ISIS. Acest lucru se află într-un contrast puternic față de poziția acestora cu ceva timp în urmă, când, au refuzat să includă PYD ca o parte integrantă și legitimă din opoziția siriană.

¹ Interviu cu Alder Xelil, *Raportul Rojava*, 24 octombrie 2014, <https://rojavarreport.wordpress.com/2014/10/25/tev-dem-rep-kobane-has-upset-their-plans/>, (accesat la data de 08.04.2016).

² Syrian Kurdistan’s Kobani Defense Minister: Everyone needs to support the resistance, *EKurd Daily*, 15 November 2014, <http://www.ekurd.net/mismas/articles/misc2014/11/sriakurd1682.htm>, (accesat la data de 08.04.2016).

Ostilitatea Turciei împotriva PYD a influențat modul în care guvernele occidentale l-au perceput la început.

Răspunsul internațional la fondarea Rojava a fost de asemenea unul călduț, chiar ostil, datorită temerii că va afecta integritatea statală a Siriei, ceea ce ar reduce influența opoziției arabe în Siria.

Puterile internaționale ce doresc să vadă căderea regimului Assad s-au concentrat pe construirea unei mișcări de opoziție ca un guvern alternativ pentru viitor.

Semnificația asediului orașului Kobane se poate observa și după decizia Statelor Unite și a aliaților acestora de a intervenii militar împotriva ISIS.

Un efect secundar al acestei intervenții o constituie îmbunătățirea cooperării dintre SUA și PYD; diplomații americani s-au întâlnit cu Saleh Muslim.

SUA s-a bazat pe informațiile furnizate de YPG pentru conducerea atacurilor împotriva forțelor ISIS, numindu-i pe aceștia „parteneri de încredere” și nu consideră PYD a fi o organizație teroristă.¹

Kobane a devenit importantă pentru strategia SUA deoarece ISIS a investit atât de multe resurse umane, echipament și propagandă în acest asediu încât a devenit foarte important pentru Vest să dea un exemplu că ISIS pot fi împinși înapoi.

Legitimitatea internațională a PYD continuă să crească. A luat parte de curând la întâlniri în Cairo și Moscova în căutarea unei soluții pașnice de a pune capăt conflictului.

Franța a dat dovadă de mai multă susținere față de PYD comparativ cu celelalte state europene, președintele François Hollande s-a întâlnit cu reprezentatele femeilor din PYD și YPG în Paris în februarie 2015.

Guvernul britanic a arătat o recunoaștere limitată a PYD, acest fapt se datorează legăturilor cu PKK pe care Marea Britanie îl consideră o organizație teroristă.

Mai recent, PYD a fost invitat oficial de către Națiunile Unite să participe la discuțiile „Geneva III” privind Siria, ce au început în mai 2015.²

Avansul spre integrare internațională a PYD va afecta lupta din politica kurdă siriană. Partidele membre KNC se bucură de un suport internațional mai bun (deoarece nu sunt asociați în nici un fel cu PKK); acesta a fost unul dintre puținele avantaje pe care le-au avut în fața PYD-ului.

Cu toate acestea le lipsește suportul popular, suport de care acesta din urmă nu duce lipsa, iar recunoașterea internațională a PYD în plină creștere au slăbit și mai mult poziția KNC.

În acest context PYD este conștient că pentru a-și menține și securiza legitimitatea acesta va trebui să se angajeze în practici democratice și în cooperare cu celelalte partide kurde.

Prin urmare relația dintre SUA și UE cu PYD ar putea avea un efect pozitiv asupra segregării existente în lumea kurdă din Siria.

Concluzii

Scăderea autorității statale în Siria a creat o oportunitate fără precedent pentru kurzii din regiune, aceștia s-au mobilizat cu rapiditate spre o organizare politică și militară.

¹ Amiralul John Kirby: „Statele Unite felicită pe kurzi pentru Kobane”, Rudaw, 28 ianuarie 2015, <http://rudaw.net/english/middleeast/syria/28012015> (accesat la data de 08.04.2016).

² <http://kurdishquestion.com/index.php/kurdistan/west-kurdistan/breaking-news-pyd-invited-to-geneva-3-on-syria/853-breaking-news-pydivited-to-geneva-3-on-syria.html>, (accesat la data de 08.04.2016).

Cu toate acestea, deși constituie 10% din populația Siriei, kurzii nu au pe cont propriu puterea politică sau militară pentru a determina rezultatul conflictului sau propria lor traiectorie pe viitor.

Acestea depind amândouă de relațiile cu celelalte facțiuni din opoziția siriană precum și de acțiunile puterilor regionale.¹

În Siria, kurzii nu au mulți aliați. Naționaliștii arabi din guvernul Assad se opun implacabil autonomiei kurde, și nu ar fi rămas pasivi dacă ar fi fost în poziția de a putea acționa împotriva Rojavei.

Grupurile islamiste sunt dedicate distrugerii Rojavei, iar partea non-islamistă din opoziția siriană sunt ca și orientare tot naționaliști arabi și prin urmare nu susțin autonomia kurzilor.

Turcia se opune Rojavei, iar comunitatea internațională nu este încă sigură cum ar trebui tratată situația.

Partidele politice kurde din Siria nu pledează pentru crearea unui stat kurd independent. Scopul lor este mai degrabă o autonomie extensivă, pluralism democratic și recunoașterea drepturilor tuturor minorităților etnice și religioase din Siria.²

Începând cu 2011, PYD a preluat puterea și a acumulat suport și o oarecare măsură de legitimitate pe parcursul administrației sale autonome.

În 2014/2015 apărarea Kobane-ului a creat un nou mit naționalist kurd despre eroism și liberare.

Crearea Rojavei, acompaniată de libertăți relative politice și culturale, înseamnă că revenirea la o discriminare și represiune a kurzilor din Siria să fie extrem de improbabilă.³

Autonomia kurzilor din Siria a oferit un nou impuls discuției la scară largă despre poziția și statusul kurzilor în Orientul Mijlociu în general.⁴

Kurzii sunt în număr de cca. 35 de milioane, și au o influență crucială asupra politicilor din Siria, Turcia, Irak și Iran.

Problemele politice ale kurzilor trebuie văzute simultan ca probleme domestice în fiecare dintre cele patru state, dar și ca probleme geopolitice regionale.

Acest lucru reflectă legăturile complexe și puternice între mișcările trans-statale ale kurzilor, între astfel de mișcări și puterile statale și între grupurile kurde și alți actori.

Un impact regional semnificativ al războiului sirian a fost acela de a alimenta mișcarea naționalistă kurdă în tot teritoriul Orientului Mijlociu.

Kurzii au dobândit influență în Rojava și Kobane, precum și în orașele Kirkuk și Sinjar în Irak. Pe măsură ce Siria și Irak s-au fragmentat, kurzii și-au urmărit oportunitățile.

Turcia, KRG și comunitatea internațională vor juca un rol important în determinarea viitorului Rojavei.

Potențialul influenței Turciei este cel mai mare, dată fiind importanța geografică, economică și politică a acesteia în fața mișcării kurde din Siria, dar și datorită rolului larg pe care Turcia îl are ca putere regională în războiul civil din Siria.

¹ <http://www.jadaliyya.com/pages/index/14005/wh-at%E2%80%99s-next-for-syria%E2%80%99s-kurds>, (accesat la data de 09.04.2016).

² *Ibidem*.

³ Interviu cu Saleh Muslim: ”Dacă regimul va reveni, nu va fi ca înainte. Orice a fost luat de oameni, nu va putea fi luat înapoi..” 3 decembrie 2012, Londra.

⁴ <http://www.jadaliyya.com/pages/index/14005/wh-at%E2%80%99s-next-for-syria%E2%80%99s-kurds>, (accesat la data de 09.04.2016).

După ce a ignorat în general Kurdistanul Sirian până la izbucnirea războiului, KRG joacă acum un rol din ce în ce mai asertiv, rol ce se aliniază cu imaginea sa de protector pentru kurzii de pretutindeni.

Actorii internaționali se feresc în general să aibă de a face cu minoritățile naționaliste și actori non-statali.

Teama este aceea că cererile kurzilor riscă să fracționeze statele existente într-un context geopolitic deja fragil.

Dar niciuna dintre mișcărilor kurde nu cere independența, cererile lor sunt mai degrabă pentru reforme politice, sociale, culturale și economice în interiorul acestor state.

Acestea fiind spuse, chestiunea independenței a fost pe agenda KRG, în special în perioada de după retragerea forțelor irakiene din Mosul din iunie 2014.

Dar, până în prezent nu s-au făcut pași concreți în urmărirea independenței.

Interesele semnificative ale kurzilor din Orientul Mijlociu se aliniază acum cu interesele internaționale pe scară largă, acest lucru nu s-a mai întâmplat din anii 1920.

În pofida avansurilor recente, kurzii rămân extrem de vulnerabili.

Îmbunătățirea situației acestora este evidentă în special în Siria, dar semne ale acesteia se pot observa și în Iran și Turcia.

Cererile kurzilor trebuie încorporate în politica comunității internaționale de a construi o pace sustenabilă.

Un obiectiv pe termen lung ar trebui să fie acela de a ajuta transformarea și rezolvarea pașnică a conflictelor ce îi implică pe kurzii din regiune.

Acest obiectiv necesită o implicare mai puternică din parte puterilor regionale și internaționale și o diversitate mai mare a actorilor politici kurzi din întreaga regiune

Bibliografie:

1. Gunter. Michael, Ahmed. Mohammed, *The Kurdish Spring: Geopolitical Changes and the Kurds*, Costa Mesa: Mazda Publishers, 2013.
2. Gunes. Cengiz, Lowe. Robert, *Middle East and North Africa Programme*, Londra: Institutul Regal de Relații Internaționale, iulie 2015.
3. Allsopp. Harriet, *The Kurds of Syria: Political Parties and Identity in the Middle East*, Londra: I.B. Tauris, 2014.
4. *Flight of Icarus? The PYD's Precarious Rise in Syria*, International Crisis Group Middle East Report No 151, mai 2014.
5. *Under Kurdish Rule: Abuses in PYD-run Enclaves in Syria*, Human Rights Watch, June 2014.
6. *Interviu realizat de Cengiz Gunes cu Saleh Muslim*, 3 decembrie 2012, Londra. <https://rojavareport.wordpress.com/2014/10/25/tev-dem-rep-kobane-has-upset-their-plans/>, (accesat la data de 08.04.2016).
7. Abdullah Öcalan, *Democratic Confederalism*, London: Transmedia, 2011.
8. *Interviu realizat de Cengiz Gunes cu Saleh Muslim*, 11 septembrie 2014, Londra. <https://rojavareport.wordpress.com/2014/10/25/tev-dem-rep-kobane-has-upset-their-plans/>, (accesat la data de 08.04.2016).

9. *Interviu cu Alder Xelil, Raportul Rojava*, 24 octombrie 2014, <https://rojavareport.wordpress.com/2014/10/25/tev-dem-rep-kobane-has-upset-their-plans/>, (accesat la data de 08.04.2016).
 10. "Syrian Kurdistan's Kobani Defense Minister: Everyone needs to support the resistance," *EKurd Daily*, 15 noiembrie 2014,
 11. Amiralul John Kirby: „Statele Unite felicită pe kurzi pentru Kobane”, Rudaw, 28 ianuarie 2015, <http://rudaw.net/english/middleeast/syria/28012015>, (accesat la data de 04.04.2016).
 12. <http://kurdishquestion.com/index.php/kurdistan/west-kurdistan/breaking-news-pyd-invited-to-geneva-3-on-syria/853-breaking-news-pydivited-to-geneva-3-yria.html>, (accesat la data de 08.04.2016).
- <http://www.jadaliyya.com/pages/index/14005/what%E2%80%99s-next-for-syria%E2%80%99s-kurds>, (accesat la data de 09.04.2016),